

Dragi moji Zvončkarji!

Iz mnogih domačih in tujih krajev, ki jih je dosegla 1. številka »Zvončka«, sem prejel minuli mesec pisemca mladih prijateljev s pozdravi novemu »Zvončkovemu« postilstvu in zahvalami za poklonjeni list. Mislil sem, da bo za naše dopisovanje zadostovala ena stran »Zvončka«, pa sem se — kakor vidim — zmotil. Najmanj pet strani bi lahko napolnil z vsem, kar sem prejel od blizu in od daleč. Več mladih dopisovalcev, ki so odkritosrečno popisali, kako žive in kakšne so razmere v njih kraju, me je naprosilo, naj ne objavim njih pisem. Zato sem jih samo sočutno prečital in lepo zaklenil v miznico, kjer bodo počakala boljših časov. Vsem pa sem seveda brž napisal odgovor, upam, da so ga srečno prejeli.

Tu na tem mestu objavljenim dopisom ne bom dostavljal svojih odgovorov, ker bi vzeli preveč prostora. Pisma so itak sama dovolj zgovorna in jasna.

Presrečno pa se vsem svojim ljubim Zvončkarjem zahvaljujem za mnogo iskrenih pozdravov.

Gospod Doropoljski

P. s. Prijazno opozarjam vse dopisovalce, naj vselej pišejo lepo čitljivo. Zlasti imena naj bodo razločna in naslovni natančni!

Dragi gospod Doropoljski!

Najprej se Vam najlepše zahvaljujem za »Zvonček«, ki ste ga brezplačno poslali našemu Jugoslovenskemu narodnemu društvu. Tajnik g. Kuhar ga je prinesel meni, ker sem lani 1. decembra tako lepo zapela tri narodne pesmi pri proslavi.

Vsega sem že prečitala. Najbolj mi je všeč povest: Zelel bi biti strojevodja, ki se godi v naših krajih.

Naš ata je rudar, doma je iz Notranjskega. Če bi ne prišel v Nemčijo, bi bil pod Italijo. Mama je iz Bele Krajine. Lep glas sem dobila od nje.

Upam, da bom prejela drugo številko »Zvončka« tudi. Se že veselim nanjo.

Vsi Vas prisrečno pozdravljamo.

*Karla Vehovec, učenka IV. r.,
Osterhausen, Westf.
Friedrichstrasse 27.
Nemčija.*

*

Dragi prijatelji onstran mej!

Vemo, da Vas razveseli vsaka najmanjša novica iz naše domovine. Zato smo učenci III. a in III. c razreda II. drž. deške meščanske šole Viteškega kralja Aleksandra I. v Ljubljani sklenili, da Vam bomo pošiljali »Zvonček«. Sprejmite, prosimo, ta skromen dar z veseljem, saj Vam ga poklanjajo Vaši šolski tovariši iz bele Ljubljane, ki često in iskreno mislijo na svoje bratce onstran mej. Z veseljem prebrajte »Zvonček« in se pridno prite v jeziku, ki so Vas ga učile Vaše ljube matere.

Prav lepo Vas pozdravljajo

*učenci III. a in III. c razreda
II. deške mešč. šole v Ljubljani.*

Spoštovani gospod!

Ne morem Vam popisati, kako sem bil vesel, ko sem za novo leto prejel lepi »Zvonček«. Naročila ga je zame teta Olga iz Maribora, ki jo poznam samo po fotografiji. Tudi ona me še nikoli ni videla. A me ima vseeno zelo rada.

Jaz sem rojen v Franciji. Hodim tu v šolo zdaj četrto leto. Slovenščine sta me naučila mama in atek. To pismo sem najprej sam sestavil, potem ga je pa atek popravil. Kar ste pisali v »Zvončku«, sem vse razumel. V šoli se pa učimo samo francoski. Gospodično učiteljico imam zelo rad. Pravi mi vedno: mon petit Yougoslave.

Moj očka je vrtnar pri gospodu grofu de Friantu, ki ima tu veliko posestvo. Zelo je dober z nami.

Imam še dve mlajši sestrici, ki še ne hodita v šolo.

Zdaj pa prav lepo pozdravljam Vas in vse tovariše Zvončkarje.

Franc Kosirnik,
Conflans sur l'Orne,
Meurthe - et - Moselle,
France.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Moram Vam povedati, da sem bila kar žalostna, ker sem mislila, da ne bo več »Zvončka«. Ta nova številka gre v osmo leto, kar ga naročam, in zato bi ga pogrešala kot dobrega prijatelja.

V novi številki sem najbolj vesela pesmice »Belokranjski prvi december«. De-

klamirali smo jo na našem sokolskem odru na proslavi 1. decembra. Ta dan je bila naša mala telovadnica tako nabito polna, da je mnogo ljudi odšlo domov. Po akademiji nas je pa obiskal sv. Miklavž.

Prihodnjič upamo, da bomo nastopili že v novem domu na Pungertu. Zelo je lep in tam bo dovolj prostora za tiste, ki radi telovadijo, in za tiste, ki radi gledajo.

Zdravo!

Danica Hočevarjeva, Metlika.

*

Gospod Doropoljski!

Božič je pred durmi. To je veliki praznik ljubezni in miru. Najsrečnejši je v teh blaženih dneh tisti, ki trpeče obdaruje in jih osrečuje.

Tudi me hočemo užiti to tiho srečo in praznovati letos pravi božič. Zato poklanjamo bratcem in sestricam v tujini 1 letnik Vašega lepega lista. Izbrale smo si za obdarovance koroške rojake, ki so nam najbližji. Saj se nam iz Kranja vedno upira pogled v divne Karavanke in vsak hip se spominjamo sestic in bratcev, ki žive tam za njimi. Naj čujejo tudi oni »Zvončkov« glas in prisluhnejo sveti domači besedi...

Prosimo Vas, da obvestite konzorcij »Zvonček«, naj sam izbere primerno družino ali pa društvo na Koroškem, ki bi bilo najbolj potrebno slovenskega čtiva.

Z odličnim spoštovanjem

deklice L. razr. višje ljudske šole
v Kranju.

* * *

Iz mladih peres •

ČAS BEŽI...

Minulo je ko zjutraj rosa...
Minulo, čas beži,
kot burja sem od sivega Nanósa
pride in naprej buči...

V sreči in nesreči
čas beži in ni te več...
Obraz, kot zarja se blesteči,
ti oveni — mladost je preč...

Tihomil

SIVI OREL

Zimsko jutro je, noč je odšla,
sivi orel, kralj skalovja, se prebudil je
iz sna.

Po skalovju hodi lovec mlad,
ki jelena bi ustrelil rad.

Kar zagleda orla, »Kam tako hiti?
ali morda mene se tako boji?«
Obstal je. Na razvalinah gradu še zadnjič
je zafrfotal,
kjer nekdanj sivi orel — Marko kraljevič
— je domoval.

Poveša perutnice zdaj ponosna ptica,
tiho, mirno sedi... da ne zbudi Marka
kraljeviča.

Ko pa pride prava doba,
poklical sivi orel Marka bo iz groba.

Vida Pezdrijeva